

Skylė gyvatvorėje

Pirmą vasaros atostogų popietę tarp mudviejų su Lena namų ištempėme virvę. Kaip visada, Lena turėjo išbandyti pirma. Ji drąsiai užsiropštė ant palangės, įsikibo abiem rankomis ir apsigijo virvę basomis pėdomis. Atrodė žiauriai pavojinga. Aš sulaikiau kvėpavimą, kol ji sliuogdama tolo nuo savo namų, vis tolyn ir tolyn nuo lango. Lenai greit bus devyne-ri, bet ji ne tokia stipri kaip už ją paprastai didesni jos amžiaus vaikai. Maždaug pusiaukelėje jos pėdos tik čirkšt ir nuslydo nuo virvės, staiga tarp dviejų antro aukšto langų ji liko kyboti laikydamasi vien rankomis. Mano širdis ėmė plakti lyg pašėlus.

– Oi, – išsprūdo Lenai.

– Nesustok! – užblioviau.

Man buvo atsakyta, kad nėra taip jau lengva nesusototi, kaip gali atrodyti tiems, kurie tik stovi prie lango ir spokso.

– Tada lik ten! Aš tave išgelbėsiu!

Kol svarsčiau, ką daryti, net delnai suprakaitavo. Vyliausi, kad Lenos delnai sausi. O jei ji pasileistų ir

tėkštūsi tiesiai iš antro aukšto?! Tada ir pagalvoju apie čiužinį.

Kol Lena laikėsi iš paskutinių jėgų, aš nuplėšiau čiužinį nuo mamos ir tėčio lovos, išstūmiau jį į koridorių, numečiau nuo laiptų, išgrūdau į mažutį prieškambarį, nuspyriau nuo lauko laiptų ir išvilkau į kiemą. Čiužinio būta baisiai sunkaus. Pakeliui užkabinau proprosenelės portretą, ir šis nukritęs ant grindų sudužo. Vis dėlto geriau, kad išsitėškė jis, o ne Lena.

Kai pagaliau pasirodžiau kieme, iš jos grimasų galėjau suprasti, kad ji tuoj pasileis.

– Tu tikras lėtapėdis, Trile! – piktai sušvokštė.

Juodos kasytės plevėsavo vėjyje kažin kur aukštai. Apsimečiau, kad neišgirdau. Ji kabėjo tiesiai virš gyvatvorės. Ten ir reikėjo patiesti čiužinį. Ant gyvatvorės. Kitaip iš jo nebūtų jokios naudos.

Pagaliau Lena Lid galėjo pasileisti ir žnektelėti iš aukštybių kaip koks pernokęs obuolys. Ji šlumštelėjo ant žemės. Du gyvatvorės krūmai lūžo iškart.

Su palengvėjimu susmukau ant pievutės, kai pamaciau, kaip ji įniršusi ropoja painiodamasi tarp šakų

ir paklodės su guma, įstrigusios sugadintoje gyvatvo-
rėje.

– Velniai griebtų, Trile, čia tikrai tu kaltas, – pareiškė ji, kai išsipainiojo sveikutėlė.

Pamaniau, kad aš visada lieku kaltas, bet nieko nesakiau. Džiaugiausi, kad ji išgyveno. Kaip visada.

Ponulis Trilė ir kruopelytė

Mudu – Lena ir aš – mokomės toje pačioje klasėje. Lena yra vienintelė mergaitė. Laimei, dabar vasaros atostogos, kitaip, anot jos, ji būtų tiesiog nusibaigusi.

– Galėjai iš tikrųjų galą gaut, jei po tavim nebūtų atsiradęs čiužinys, kai nudribai, – atšoviau jai vėliau vakare, kai išėjome į lauką ir vėl stebeilijome į skylę gyvatvorėje.

Lena tuo abejojo. Jos manymu, blogiausiu atveju būtų gavusi smegenų sukrėtimą, o tokį jau buvo patyrusi anksčiau. Dukart.

Bet vis tiek susimąščiau, kas galėjo atsitikti, jei ji būtų nusivožusi ne ant čiužinio. Labai liūdėčiau, jei ją būtų ištikęs galas. Tuomet nebeliktų Lenos. Ji geriausia mano draugė, nors ir mergaitė. Niekada jai to nesakiau. Nedrįstu, nes nežinau, ar aš jos geriausias draugas. Kartais man taip atrodo, o kartais ne. Priklauso nuo situacijos. Bet man labai smalsu, ypač kai atsitinka taip, kad ji nukrinta nuo virvės ant čiužinio, kurį aš jai pakišu: tada susivokiu norintis išgirsti, kad

esu jos geriausias draugas. Nebūtinai garsiai ar kaip nors panašiai. Galėtų paprasčiausiai krenkštelėti puse lūpų. Bet ji niekada taip nedaro. Lenos širdis akmeninė, bent jau kartais taip gali pasirodyti.

O šiaip Lenos akys žalios, ir ji turi septynias strazdanas ant nosies. Ji liesa. Senelis sako, kad ėda kaip arklys, bet atrodo kaip dviratis. Bet kas jai nulenkia ranką. Bet ji tvirtina, kad taip yra tik todėl, jog visi sukčiauja.

Man regis, pats atrodau įprastai: plaukai šviesūs, o viename skruoste turiu duobutę. Kas neįprasta – tai mano vardas, bet to iš išorės nematyti. Mama su tėčiu mane pavadino Teobaldu Rodriku. Vėliau pasigailėjo. Nepritinka mažam kūdikiui duoti tokį didį vardą. Bet kas padaryta, tas padaryta. Dabar Teobaldu Rodriku Danielsenu Itergoru vadinuosi jau devynerius metus. Netrumpas laiko tarpas. Visas gyvenimas. Laimei, visi vadina mane Trile, tad ne taip dažnai ir prisimenu, išskyrus tuomet, kai Lena retsykais vis pasiteirauja:

– Koks gi tas tavo vardas, Trile?

Tada aš atsakau:

– Teobaldas Rodrikas.

Tada ji ilgai ir garsiai kvatoja. Kartais net pasiplekšnodama per šlaunis.

Ta gyvatvorė, kurioje mudu su Lena įtaisėme skylę, skiria mūsų kiemus. Vienoje jos pusėje, mažulyčiame baltame namuke, kartu su savo mama gyvena Lena. Jų valdose nėra tėčio, nors, Lenos manymu, kiek patvarkius rūšį vienam tokiam vietas tikrai atsirastų. Kitoje gyvatvorės pusėje, didžiuliame oranžiniame name, gyvenu aš. Mūsų namas trijų aukštų su palėpe, nes mūsų šeimoje tiek daug: mama, tėtis, Minda – keturiolikos metų, Magnusas – trylikos, aš – devynerių ir Kriola – trejų. Plius senelis rūsyje. Kaip tik tiek, kad viskas būtų kontroliuojama, – sako mama. Kai ateina ir Lena, mūsų tampa jau daugoka, tada situacija darosi nebevaldoma.

Šįkart Lena pasiteiravo, ar mums nevertėtų užėiti į mano virtuvę ir pažiūrėti, ar ten netyčia kas nors nebus sumąstęs išgerti kavos su sausainiais.

Senelis kaip tik rengėsi tai daryti. Buvo ką tik užlipęs laiptais iš rūsio gerti kavos. Jis kaulėtas ir susiraukšlėjęs, jo plaukai išretėję. Senelis yra geriausias suaugėlis, kokį tik pažįstu. Jis nuspyrė klumpes ir susikišo rankas į kombinezono kišenes. Jis visuomet su kombinezonu.

– Še tau, ar tik čia ne ponulis Trilė ir kruopelytė? – tarė jis ir linktelėjo. – Regis, mes čia tuo pačiu reikalu.

Mama sėdėjo svetainėje ir skaitė laikraštį. Ji nepastebėjo, kad atėjome. Tai todėl, kad buvo visiškai įprasta, jog mūsų virtuvėje išsitekdamo Lena ir senelis, nors nė vienas jų čia negyveno. Jie ten tiesiog išdygdavo lyg iš po žemių. Lena taip dažnai užsukdamo į svečius, kad buvo beveik pati sau kaimynė. Senelis nuo virtuvinės spintelės pačiupo žibintuvėlį ir nuslinko prie mamos.

– Rankas aukštyn! – suriko apsimesdamas, kad žibintuvėlis yra pistoletas. – Kavos, arba šausiu, ponio Kari!

